

Зозуля Горлиці жалілась,  
Що доля їй недобрая судилась;  
Мов сирота вона, тиняється сама,  
Минає літечко, порадоньки нема.  
— А діти? — Горлиця питає.-  
Чи, може, хто гніздечко зруйнував?  
Чого на світі не буває!  
Хто, серце, горенька не знав?  
— А цур їм, дітям тим! — Зозуля закувала.-  
Нащо здалось гніздо мені?  
Яєчка крадькома я другим підкладала,  
Нехай висиджують дурні!  
То все, голубонько, дурниці;  
Нам літечко святе  
Судилось не на те,  
Щоб у гнізді сидіть, як печериці.  
Згадала я зозульників дурних,-  
Бодай вони мандрикою вдавились,-  
Як кукувала я, за мною волочились,  
Тепер хоч би один на сміх...  
— Ну, коли так,— їй Горлиця сказала,-  
Ти, вітрогононько, на долю не звертай!  
Все літечко кукукала, гуляла,  
Тепер сиди, очицями моргай.-  
Не раз Зозуля Горлицю згадала,  
Як кулаками сльози утирала.

Дарую байку я зозулям молодим,  
Не тим,  
Що у гаях гульню справляють,  
Дарую я своїм,  
Що у цяцькованих корсетках походжають  
І крутять розумом дурним.  
Нехай вона на спомин буде,

Що не щодня бува бридня;  
Пшениченьку позабирають люде,  
Останеться суха стерня.  
А восени підкрадуться морози,  
На серце томлене накинеться зима,  
І не роса паде — поллються тихі сльози,  
Що є, мов, каяття, та вороття нема.  
1891.